

რომი ამყარებს ხილვას — ნომერი ხუთი

ადვენტიზმში განმეორებადი წინასწარმეტყველური დაპირისპირებების
გამოაშკარავება: შენი ხალხის მძარცველთა გაგება

Jeff Pippenger

2024-08-09

წინა სტატიაში გამოვყავით დავის ექვსი წინასწარმეტყველური ხაზი, რომლებიც ადვენტიზმის ისტორიაში მიღწერის დროიდან დღემდე გამოვლინდა. მე ვამტკიცებ, რომ დანიელის მეთერთმეტე თავის მეთოთხმეტე მუხლში მოხსენიებული „შენი ხალხის მტაცებელთა“ შესახებ პირველი და უკანასკნელი დავა წინასწარმეტყველურად იდენტურია. მიღწერის „მტაცებლები“ რომად ესმოდათ, ხოლო პროტესტანტები ასწავლიდნენ, რომ „მტაცებლები“ სირიის მეფე, სახელად ანტიოქე ეპიფანე, იყვნენ.

და იმ ჟამებში მრავალი აღდგება სამხრეთის მეფის წინააღმდეგ; აგრეთვე, შენი ხალხის მოძალადენი აღიმადლებენ თავს, რათა ხილვა დაამტკიცონ; მაგრამ დაეცემიან. დანიელი 11:14.

მეათე მუხლიდან დაწყებული და მეთხუთმეტე მუხლამდე გაგრძელებული, წარმოდგენილია ომი ეგვიპტისა და სირიის სამეფოებს შორის. ამ მონაკვეთში ეგვიპტე სამხრეთის მეფეა, ხოლო სირიის მეფე ჩრდილოეთის მეფედ არის წარმოდგენილი. მეათე მუხლი მიუთითებს იმას, რასაც ისტორიკოსები ძვ. წ. 219 წელს მეოთხე სირიული ომის დასაწყისად მოიხსენიებენ; მეთერთმეტე და მეთორმეტე მუხლები ასახავს რაფიის ბრძოლას ძვ. წ. 217 წელს და მის შემდგომ მოვლენებს. შემდეგ, მეცამეტედან მეთხუთმეტე მუხლების ჩათვლით, აღნიშნულია პანიუმის ბრძოლა ძვ. წ. 200 წელს. მეათედან მეთხუთმეტე მუხლების ჩათვლით სირიის მეფე არის ანტიოქე დიდი, სელევკიდთა იმპერიის მმართველი.

მეათე მუხლი ასახავს იმ ისტორიულ პერიოდს, როდესაც ანტიოქოს მაგნუსი იწყებს ომს, რათა დაიბრუნოს ის ტერიტორია, რომელიც წლების წინ სელევკიდთა სამეფოს წაართვეს. ამ მუხლში იგი დაკარგულ ტერიტორიას ძვ. წ. 219 წელს იბრუნებს, მაგრამ დროებით წყვეტს თავის თავდასხმებს და ცდილობს თავისი სამხედრო ძლიერების ხელახლა მოკრებას. მან დაკარგულ ტერიტორიაზე კონტროლი აღიდგინა და მიაღწია კიდევ ეგვიპტის, სამხრეთის სამეფოს, რომელიც პტოლემეების დინასტიის მიერ იმართებოდა, საზღვრამდე. ძვ. წ. 219 წლიდან ძვ. წ. 217 წლამდე, როგორც სამხრეთის მეფემ, ისე ჩრდილოეთის მეფემ მოამზადეს გეგმები მოახლოებული რაფიის ბრძოლისათვის.

რაფიას ბრძოლა ძვ. წ. 217 წელს მოხდა, და ეგვიპტის სამხრეთის სამეფომ, რომელსაც პტოლემე მართავდა, გაიმარჯვა სირიის მეფე ანტიოქოს დიდზე, რომელიც წინასწარმეტყველურ მონაკვეთში ჩრდილოეთის მეფედ არის წარმოდგენილი. შემდეგ, მეცამეტედან მეთხუთმეტე მუხლების ჩათვლით, ჩვიდმეტი წლის შემდეგ, ძვ. წ. 200

წელს, ანტიოქოს დიდი, რომელსაც იმ დროისთვის მაკედონიის ფილიპესთან კავშირი ჰქონდა შეკრული, ეგვიპტეს პანიუმის ბრძოლაში შეება. სამხრეთის სამეფოს, ეგვიპტეს, მაშინ ხუთი თუ ექვსი წლის ყრმა მეფე ჰყავდა, და ანტიოქოს დიდსაც და ფილიპესაც ვერ შეეძლოთ, არ ესარგებლათ ეგვიპტის ყრმა მეფის მდგომარეობით, და ანტიოქოს დიდმა პანიუმის ბრძოლაში გაიმარჯვა. სამი მუხლი, რომლებიც პანიუმის ბრძოლას ასახავს, შეიცავს მეთოთხმეტე მუხლს, სადაც წინასწარმეტყველურ თხრობაში ახალი ძალა შემოდის.

შენი ხალხის მმარცველნი სხვა ძალაა, ვიდრე ეგვიპტის სამხრეთის მეფე, ან სელევკიდთა ჩრდილოეთის მეფე, ან ფილიპე მაკედონელი მმართველი. მილერიტებმა აღიარეს, რომ რომი არის შენი ხალხის მმარცველნი. ერთ-ერთი ებრაული ძირეული სიტყვა, რომელიც ითარგმნება როგორც „მმარცველნი“, ნიშნავს მტვრეველს. წარმართული რომი წინასწარმეტყველებაში წარმოდგენილია როგორც ძალა, რომელიც დაამსხვრევდა.

ამის შემდეგ ვიხილე ღამის ხილვებში, და აჰა, მეოთხე მხეცი, საზარელი და შემადრწუნებელი, და ძალზე ძლიერი; და ჰქონდა მას დიდი რკინის კბილები: შთანთქავდა, ამსხვრევდა და ნარჩენებს თავის ფეხებით თელავდა; და იგი განსხვავებული იყო ყველა იმ მხეცისაგან, რომლებიც მის წინ იყვნენ; და ჰქონდა მას ათი რქა. დანიელი 7:7.

როდესაც ურია სმიტი ყაჩაღებზე აკეთებს კომენტარს, იგი ციტირებს ისტორიკოსს, რომელიც მიუთითებს, რომ ყაჩაღები წარმოადგენენ დამრღვევებს.

„ახლა წარმოჩინდება ახალი ძალა,— „შენი ხალხის მმარცველნი“; სიტყვასიტყვით, ეპისკოპოს ნიუტონის თქმით, „შენი ხალხის დამრღვევნი“. ტიბრის ნაპირებიდან შორს, ერთი სამეფო საკუთარი თავს ზრდიდა პატივმოყვარე განზრახვებითა და ბნელი ჩანაფიქრებით. თავდაპირველად მცირე და სუსტი იყო, მაგრამ გასაოცარი სისწრაფით იზრდებოდა ძალითა და სიმხნევით, ფრთხილად იწვდენდა ხელს აქეთ-იქით, რათა გამოეცადა თავისი შესაძლებლობა და გამოეცნო თავისი საბრძოლო მკლავის სიმძლავრე, ვიდრე, თავისი ძალის შეგნებით გამხნეებული, თამამად არ აღმართა თავი დედამიწის ერებს შორის და უძლეველი ხელით არ ჩაეჭიდა მათი საქმეთა საჭეს. ამიერიდან რომის სახელი დგას ისტორიის ფურცლებზე, განწესებული იმისათვის, რომ მრავალი საუკუნის განმავლობაში წარმართოს მსოფლიოს საქმეები და ძლევამოსილი გავლენა იქონიოს ერებს შორის თვით ჟამთა აღსასრულამდე.

„რომმა ილაპარაკა; და სირიამ და მაკედონიამ მალე იხილეს, რომ მათი ოცნების სახეს ცვლილება ედებოდა. რომაელები ჩაერივნენ ეგვიპტის ახალგაზრდა მეფის სასარგებლოდ, მტკიცედ განესაზღვრათ, რომ იგი დაცული ყოფილიყო ანტიოქოსისა და ფილიპეს მიერ განზრახული დაღუპვისაგან. ეს იყო ძვ. წ. 200 წელი და წარმოადგენდა რომაელთა ერთ-ერთ პირველ მნიშვნელოვან ჩარევას სირიისა და ეგვიპტის საქმეებში.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 257.

მოცემულ მუხლებში წარმოთქმული წინასწარმეტყველება აღსრულდა დაახლოებით ოცი წლის განმავლობაში, ძვ. წ. 219 წლიდან ძვ. წ. 200 წლამდე, მაგრამ

წინასწარმეტყველები უფრო მეტად უკანასკნელ დღეებზე ლაპარაკობენ, ვიდრე იმ დღეებზე, რომლებშიც თავად ცხოვრობდნენ.

„ყოველი ძველი წინასწარმეტყველი უფრო ჩვენი დროისთვის ლაპარაკობდა, ვიდრე თავისი დროისთვის, ასე რომ მათი წინასწარმეტყველება ჩვენთვის ძალაშია. „ეს ყოველივე მათზე მოხდა მაგალითად; და დაიწერა ჩვენი შესაგონებლად, რომელთაც წუთისოფლის აღსასრული მოგვაწია.“ 1 კორინთელთა 10:11. „არა თავიანთთვის, არამედ ჩვენთვის ემსახურებოდნენ იმით, რაც ახლა გაუწყეს თქვენ მათ, რომელთაც სახარება გახარეთ თქვენ ზეციდან მოვლინებული სულიწმიდით; და ამ ყოველივეში ანგელოზებს სურთ ჩახედვა.“ 1 პეტრე 1:12....

„ბიბლიამ თავისი საუნჯენი ამ უკანასკნელი თაობისთვის შეკრიბა და ერთად შეკონა. ძველი აღთქმის ისტორიის ყველა დიდი მოვლენა და საზეიმო მოქმედება ამ უკანასკნელ დღეებში ეკლესიაში კვლავ მეორდება და მეორდება.“ Selected Messages, book 3, 338, 339.

მიუხედავად იმისა, რომ დანიელი არ ცხოვრობდა იმ ოცწლიან პერიოდში, რომელსაც ჩვენ განვიხილავთ, სესტრა უაითის წერილობების მეშვეობით შთაგონება გვაუწყებს, რომ დანიელის მეთერთმეტე თავში აღრიცხული ისტორიის დიდი ნაწილი უნდა განმეორდეს დანიელის მეთერთმეტე თავის საბოლოო აღსრულებაში.

„დასაკარგი დრო აღარ გვაქვს. მშფოთვარე ჟამი ჩვენს წინაშეა. ქვეყნიერება ომის სულით არის აღძრული. მალე აღსრულდება უბედურების ის მოვლენები, რომელთა შესახებაც წინასწარმეტყველებებშია ნათქვამი. დანიელის წიგნის მეთერთმეტე თავში მოცემული წინასწარმეტყველება თითქმის სრულ აღსრულებას მიუახლოვდა. ამ წინასწარმეტყველების აღსრულებაში უკვე მომხდარი ისტორიის დიდი ნაწილი კვლავ განმეორდება.“ Manuscript Releases, number 13, 394.

დანიელის მეთერთმეტე თავის ათიდან თხუთმეტე მუხლები წარმოადგენს უკანასკნელი დღეების ისტორიას, რომელსაც მიჰყავს მალე მოსალოდნელ საკვირაო კანონს, რადგან მეთექვსმეტე მუხლი მიუთითებს იმ დროს, როდესაც რომმა პირველად დაიპყრო „დიდებული ქვეყანა“.

მაგრამ ვინც მის წინააღმდეგ მოვა, თავისი ნებისაამებრ მოიქცევა, და ვერავინ დაუდგება წინ; და იგი დადგება დიდებულ ქვეყანაში, რომელიც მისი ხელით განადგურდება. დანიელი 11:16.

დანიელი თავის წერილებში ორჯერ იყენებს გამოთქმას „დიდებული ქვეყანა“. პირველი არის მეთექვსმეტე მუხლი, როდესაც სიტყვასიტყვითი წარმართული რომი დაეუფლა იუდას სიტყვასიტყვით დიდებულ ქვეყანას.

მიუხედავად იმისა, რომ ეგვიპტე ვერ დაუდგა წინ ანტიოქოსს, ჩრდილოეთის მეფეს, თავად ანტიოქოსმაც ვერ გაუძლო რომაელებს, რომლებიც ახლა მის წინააღმდეგ გამოვიდნენ. აღარ არსებობდა სამეფო, რომელსაც ამ მზარდი ძალისთვის წინააღმდეგობის გაწევა შეეძლო. სირია დაიპყრეს და რომის იმპერიას შეუერთეს, როდესაც პომპეუსმა, ძვ. წ. 65 წელს, ანტიოქოს აზიატიკუსს მისი სამფლობელოები ჩამოართვა და სირია რომის პროვინციად აქცია.

„იგივე ძალა უნდა დამდგარიყო წმიდა მიწაზეც და შეენთქა იგი. რომი ღვთის ერს, იუდეველებს, კავშირით დაუკავშირდა ძვ. წ. 162 წელს, რომელი თარიღიდანაც მას თვალსაჩინო ადგილი უჭირავს წინასწარმეტყველურ ქრონოლოგიაში. თუმცა, იუდეაზე იურისდიქცია მას ფაქტობრივი დაპყრობით ძვ. წ. 63 წლამდე არ მოუპოვებია; და შემდეგ ეს ასე მოხდა.“ ურია სმითი, *Daniel and the Revelation*, 259.

მეორე მუხლი, სადაც დანიელი იყენებს გამოთქმას „დიდებული ქვეყანა“, არის ორმოცდამეერთე მუხლი.

იგი შევა აგრეთვე დიდებულ ქვეყანაში, და მრავალი ქვეყანა დაემხო; ხოლო ესენი გადაურჩებია მის ხელს: ედომი, მოაბი და ამონის ძეთა რჩეული ნაწილი. დანიელი 11:41.

რა თქმა უნდა, ორმოცდამეერთე მუხლი მოსდევს ორმოცე მუხლს, ხოლო ორმოცე მუხლი იწყება სიტყვებით: „და აღსასრულის ჟამს“. წიგნში „დიადი ბრძოლა“ დას ვაიტი 1798 წელს განსაზღვრავს როგორც „აღსასრულის ჟამს“, ამიტომ ორმოცდამეერთე მუხლი მიუთითებს იმ ისტორიაზე, რომელიც მოჰყვება 1798 წლის აღსასრულის ჟამს.

„მაგრამ აღსასრულის ჟამს, — ამბობს წინასწარმეტყველი, — „ბევრნი ივლიან აქეთ-იქით, და ცოდნა გამრავლდება.“ დანიელი 12:4.... 1798 წლიდან დანიელის წიგნი ახდილია, წინასწარმეტყველებათა შესახებ ცოდნა გამრავლდა, და მრავალმა გამოაცხადა მოახლოებული სამსჯავროს საზეიმო უწყება.“ დიდი ბრძოლა, 356.

ორმოცდაერთე მუხლში მოხსენიებული დიდებული ქვეყანა არ არის ძველი დროის პირდაპირი, ისტორიული იუდა, არამედ სულიერი თანამედროვე იუდა. ამერიკის შეერთებული შტატები არის სულიერი თანამედროვე იუდა, ხოლო ორმოცდაერთე მუხლი მიუთითებს ამერიკის შეერთებულ შტატებში მალე მოსალოდნელ საკვირაო კანონს.

მაგრამ პირველად არა ის იყო, რაც სულიერია, არამედ ის, რაც ბუნებრივია; ხოლო შემდეგ — ის, რაც სულიერია. 1 კორინთელთა 15:46.

კვირის კანონი მეთექვსმეტე მუხლით არის წინასახულად წარმოდგენილი, რადგან დანიელის მეთერთმეტის აღსრულებაში „მომხდარი ისტორიის დიდი ნაწილი“ კვლავ უნდა განმეორდეს. უკანასკნელ დღეებში მეთათდან მეთხუთმეტე მუხლებამდე წარმოდგენილია ის ისტორია, რომელიც წინ უსწრებს და მიჰყავს კვირის კანონამდე.

ჩრდილოეთის მეფე იმ ხუთ მუხლში, ისევე როგორც სამხრეთის მეფე, რომლებიც აღსრულდნენ სელევკიდ მეფე ანტიოქე დიდსა და პტოლემაიოსთა სამეფოს ეგვიპტელ მეფეებში, განასახიერებენ ძალებს, რომლებიც იმ ისტორიის ცენტრში დგანან, რომელსაც ახლომომავალი კვირა-დღის კანონი მიჰყავს. ეს მუხლები განსაზღვრავენ ას ორმოცდაოთხი ათასის მოძრაობის ისტორიას, რადგან მათე მუხლი მიუთითებს საბჭოთა კავშირის დაცემაზე 1989 წელს, ხოლო მეთექვსმეტე — ახლომომავალ კვირა-დღის კანონს.

ქრისტე ამ მუხლებს ხაზს უსვამს იმით, რომ მათე მუხლს ორმოცე მუხლთან, ხოლო მეთექვსმეტე მუხლს ორმოცდამეერთე მუხლთან აკავშირებს. უშუალო მითითება

სიტყვასიტყვით დიდებულ ქვეყანაზე, რომელიც ორმოცდამეერთე მუხლის სულიერი დიდებული ქვეყნის სახეს წარმოადგენს, ამ ექვსი მუხლის დასასრულია, ხოლო მეათე მუხლი — დასაწყისი.

ისევე როგორც ქრისტემ უზრუნველყო, რომ მეთექვსმეტე მუხლს პირდაპირი კავშირი ჰქონოდა ორმოცდამეერთე მუხლთან, ასევე მეათე მუხლსაც პირდაპირი კავშირი აქვს ორმოცე მუხლთან. მეათე მუხლში არსებული გამოთქმა — „გადმოიღვაროს და გაიაროს“ — იგივე ებრაული ფრაზაა, რომელიც ორმოცე მუხლში ითარგმნა როგორც „გადმოიღვაროს და გადაიაროს“. ეს ფრაზა წმინდა წერილში მხოლოდ კიდევ ერთ ადგილას გვხვდება, თუმცა იქ იგი მეათე და ორმოცე მუხლებისგან ოდნავ განსხვავებულად არის ნათარგმნი. მიუხედავად ამისა, ეს იგივე ებრაული ფრაზაა.

და ის გადაივლის იუდაში; გადაიჭრება და გადმოივლის, ყელამდე მიაღწევს; და მისი ფრთების გაშლა აავსებს შენი ქვეყნის სივრცეს, ო, იმანუელ. ესაია 8:8.

ესაიას სიტყვები — „წალეკავს და გადაივლის“ — იგივეა, რაც მეათე მუხლის „წალეკავს და გაივლის“ და ორმოცე მუხლის „წალეკავს და გადავა“. ამაზე მეტიც, ეს სამი მუხლი ერთნაირად აღწერს ჩრდილოეთის მეფის თავდასხმას სამხრეთის მეფეზე. ესაიასთან ჩრდილოეთის ასურეთის მეფე, სანხერიბი, თავს ესხმოდა იუდას, ისრაელის სამხრეთის სამეფოს. მეათე მუხლში ანტიოქე დიდი, სელევკიდთა იმპერიის ჩრდილოეთის მეფე, თავს ესხმოდა ეგვიპტის სამხრეთის სამეფოს. ორმოცე მუხლში კი ჩრდილოეთის მეფე, პაპის ძალაუფლება, რომელმაც ორმოცე მუხლის დასაწყისში სასიკვდილო ჭრილობა მიიღო, თავს ესხმოდა საბჭოთა კავშირის სამხრეთის ათეისტურ ძალას. ყოველი მუხლი წარმოადგენს ერთსა და იმავე წინასწარმეტყველურ სტრუქტურას ჩრდილოეთისა და სამხრეთის მეფეებს შორის კონფლიქტის შესახებ, და თითოეულ მუხლში ჩრდილოეთის მეფე „წალეკავს და გადაივლის“.

ესაიას მოწმობაც და მეათე მუხლიც ორივე მიუთითებს, რომ როდესაც ჩრდილოეთის მეფე იერიშს მიიტანს, იგი შეჩერდება სამხრეთის სამეფოს დედაქალაქში შესვლამდე. სენაქერიბმა თავისი ომი იერუსალიმის კედლებამდე მიიტანა და არ გასცილებია მათ. ძვ. წ. 219 წელს ანტიოქოს მაგნუსი ეგვიპტის საზღვრამდე მივიდა და შეჩერდა. შემდეგ მან დაკარგა რაფიის ბრძოლა, რომელიც ორი წლის შემდეგ, ძვ. წ. 217 წელს, მოხდა. სენაქერიბი იერუსალიმის კედლებამდე მივიდა და ბრძოლა წააგო, რადგან ღმერთი ჩაერია.

ამიტომ ასე ამბობს უფალი ასურეთის მეფის შესახებ: იგი ვერ შემოვა ამ ქალაქში, ვერ ესვრის იქ ისარს, ვერ მიაღდება მას ფარით და ვერც მიწყრილს აღმართავს მის წინააღმდეგ. იმავე გზით, რომლითაც მოვიდა, უკანვე იმავე გზით დაბრუნდება და ამ ქალაქში ვერ შემოვა, ამბობს უფალი. რადგან მე დავიცავ ამ ქალაქს, რათა ვიხსნა იგი ჩემი გულისთვის და ჩემი მსახურის, დავითის, გულისთვის. და მოხდა იმ დამეს, რომ უფლის ანგელოზი გამოვიდა და ასურელთა ბანაკში ას ოთხმოცდახუთი ათასი მოსრა; და როცა დილით ადრე ადგნენ, აჰა, ყველანი მკვდარი გვამები იყვნენ. მაშინ ასურეთის მეფე სანხერიბი გაემართა, წავიდა, დაბრუნდა და ნინევეში დამკვიდრდა. და მოხდა ისე, რომ როცა იგი თაყვანს სცემდა თავისი ღმერთის, ნისროქის, ტაძარში, ადრამელექმა და შარეცერმა, მისმა

მეებმა, მახვილით განგმირეს იგი; თავად კი სომხეთის ქვეყანაში გაიქცნენ. და მის ნაცვლად გამეფდა მისი ძე ასარხადონი. 4 მეფეთა 19:32–37.

1989 წელს ჩრდილოეთის მეფემ swept away საბჭოთა კავშირი, მაგრამ მან ვერ დასცა საბჭოთა კავშირის დედაქალაქი. რუსეთი დარჩა მყარად მდგომი. შემდეგი ბრძოლა, რომელიც თერთმეტსა და თორმეტ მუხლებშია ტიპურად წარმოდგენილი, იყო რაფიას ბრძოლა; იგი ასევე ტიპურად იყო წარმოდგენილი სანხერიზის ლაშქრის დამხობითა და მისი შემდგომი სიკვდილით, რაც აღნიშნავს გამარჯვებას სამხრეთის მეფისთვის — იუდასთვის სანხერიზის მოწმობაში, და რაფიასთვის ანტიოქოს მაგნუსის მოწმობაში.

მეათე მუხლი უშუალო კავშირს ამყარებს მეორმოცე მუხლთან, ხოლო მეთექვსმეტე მუხლი — უშუალო კავშირს ორმოცდამეერთე მუხლთან. მეათედან მეთექვსმეტე მუხლების ჩათვლით წარმოდგენილია 1989 წლიდან საკვირაო კანონის დადგომამდე არსებული ისტორია. ეს მონაკვეთი მეორმოცე მუხლში წარმოდგენილ დაფარულ ისტორიას ასახავს, რომელიც 1989 წელს საბჭოთა კავშირის დაშლით იწყება და საკვირაო კანონამდე გრძელდება. მეათე მუხლი ასევე უშუალოდ აკავშირებს ლევანტა ოცდამეექვსეში მოხსენიებულ „შვიდ ჟამს“ ამ დაფარულ ისტორიასთან, თუმცა ჭეშმარიტების ეს ხაზი სცდება იმას, რასაც აქ წარმოვადგენთ.

მილერიტა ისტორიაში ადვენტიზმში რომის სწორი იდენტიფიკაციის შესახებ არსებული ექვსი ძირითადი დაპირისპირებიდან პირველი მოხდა, და იგი ეხებოდა იმას, თუ ვის წარმოადგენდნენ მეთოთხმეტე მუხლის „მძარცველნი“. პროტესტანტები ამტკიცებდნენ, რომ ისინი ანტიოქე ეპიფანეს წარმოადგენდნენ, ხოლო მილერიტები მათ რომად ასახელებდნენ. ადვენტიზმის უკანასკნელ დაპირისპირებაშიც, რომელიც რომის სწორი იდენტიფიკაციის საკითხს შეეხება, საკითხი კვლავ მეთოთხმეტე მუხლის „მძარცველებს“ ეხება. ერთი ჯგუფი, რომელსაც მილერიტები წარმოადგენენ, იცავს მილერიტთა ფუძემდებლურ გაგებას, რომელიც წინასწარმეტყველების სულმა დაამოწმა.

„მე ვიხილე, რომ 1843 წლის სქემა უფლის ხელით იყო წარმართული და რომ იგი არ უნდა შეცვლილიყო; რომ რიცხვები ისეთი იყო, როგორსაც ისურვებდა იგი; რომ მისი ხელი ეფარა მას და ფარავდა შეცდომას ზოგიერთ რიცხვში, რათა ვერავის დაენახა იგი, ვიდრე მისი ხელი არ მოიხსნებოდა.“ Early Writings, 74.

ეს წმინდა სქემა ამ უთანხმოებას ძვ. წ. 164 წლის აღნიშვნით განსაზღვრავს.

„164 ანტიოქე ეპიფანეს სიკვდილი, რომელიც, ცხადია, არ აღმდგარა მთავართა მთავრის წინააღმდეგ, ვინაიდან მთავართა მთავარი რომ იშვა, იგი უკვე 164 წლის გარდაცვლილი იყო.“

იმ საკამათო საკითხის მითითება წმინდა დიაგრამაზე წარმოადგენს იმ ერთადერთ ჭეშმარიტებას, რომელიც წმინდა დიაგრამაზეა წარმოდგენილი და რომელიც არ ეფუძნება ღვთის სიტყვის რომელიმე წინასწარმეტყველურ მონაკვეთს. ამით იგი აღნიშნავს საგზაო ნიშანს არა ბიბლიური ისტორიისა, არამედ ადვენტისტური ისტორიისა, და „არ უნდა შეიცვალოს“, რადგან ეს დავა მიუთითებს, თუ როგორ მტკიცდება წინასწარმეტყველური ხილვა. ამ ფუნდამენტური ჭეშმარიტების უარყოფა

ერთდროულად ნიშნავს წინასწარმეტყველების სულის მიერ წმინდა დიაგრამის მოწონების ავტორიტეტის უარყოფას.

„სატანის უკანასკნელი, უმთავრესი მოტყუება ის იქნება, რომ ძალადაკარგულად აქციოს ღვთის სულის მოწმობა. „სადაც ხილვა არ არის, ხალხი ილუპება“ (იგავები 29:18). სატანა მოხერხებულად იმოქმედებს, სხვადასხვაგვარი გზებითა და სხვადასხვა საშუალებებით, რათა შეარყიოს ღვთის ნაშთი ხალხის ნდობა ჭეშმარიტი მოწმობის მიმართ. იგი შემოიტანს ყალბ ხილვებს, რათა შეცდომაში შეიყვანოს, და შეურევს ცრუს ჭეშმარიტს, და ამგვარად იმდენად შეაზიზღებს ადამიანებს, რომ ყოველივე, რაც ხილვების სახელით იწოდება, ფანტიზმის ერთ სახედ მიაჩნიათ; მაგრამ გულწრფელი სულები, ცრუსა და ჭეშმარიტის შეპირისპირებით, შეძლებენ მათ გარჩევას.“ რჩეული უწყებანი, წიგნი 2, 78.

„შენი ხალხის მმართველთა“ უკანასკნელი დაპირისპირება იგივეა, რაც პირველი; და იმ სიმბოლოს გაგების გარეშე, რომელიც ხილვას ამყარებს, „ხალხი ილუპება.“ ისინი „ილუპებიან“, რადგან „არარად აქცევენ ღვთის სულის მოწმობას.“

სხვა ჯგუფი ამტკიცებს, რომ შეერთებული შტატები წარმოდგენილია, როგორც მეთოთხმეტე მუხლის მტაცებლები. ამ ჯგუფს არ ძალუძს, ან არ სურს, დაინახოს, რომ მეთაუდან მეთხუთმეტე მუხლამდე ანტიოქე დიდებული წარმოადგენს შეერთებულ შტატებს. როგორც მილერიტული ისტორიის პროტესტანტები ამტკიცებდნენ, რომ მტაცებლები ანტიოქე იყო, ასევე ის ჯგუფი, რომელსაც არ სურს ამის დანახვა, მტაცებლებს აიგივებს იმ ძალასთან (შეერთებულ შტატებთან), რომლის ტიპოლოგიური წინასახეც არის ანტიოქე.

სენახერიბის თავდასხმას იუდაზე, რომელმაც დედაქალაქ იერუსალიმამდე მიაღწია და მარცხით დასრულდა, ხელმძღვანელობდა სენახერიბის სარდალი, რაბშაკე.

ახლა კი, გვედრები, აღუთქვი ჩემს ბატონს, აშურის მეფეს, და მე მოგცემ ორ ათას ცხენს, თუ შენი მხრივ შეძლებ მათზე მხედრების დასმას. მაშ, როგორ უკუაქცევ ერთი სარდლის პირისახესაც კი, ჩემი ბატონის უმცირეს მსახურთაგან ერთისას, და ეგვიპტეზე ამყარებ ნდობას ეტლებისა და მხედრებისათვის? განა ახლა უფლის გარეშე ამოვედი ამ ადგილის წინააღმდეგ, რათა დავაქციო იგი? უფალმა მითხრა მე: ადი ამ ქვეყნის წინააღმდეგ და დააქციე იგი. მაშინ ელიაკიმ ხილკიას ძემ, და შებნამ, და იოახიმ უთხრეს რაბშაკეს: გვედრებით, ელაპარაკე შენს მსახურებს არამეულ ენაზე, რადგან გვესმის იგი; და ნუ გველაპარაკები იუდეველთა ენაზე იმ ხალხის გასაგონად, რომელიც გალავანზე ზის. მაგრამ რაბშაკემ უთხრა მათ: განა ჩემმა ბატონმა შენს ბატონთან და შენთან მოსალაპარაკებლად გამომგზავნა ამ სიტყვების სათქმელად? განა არა იმ კაცებთან, რომლებიც გალავანზე სხედან, რათა თქვენთან ერთად თავიანთივე განავალი ჭამონ და თავიანთივე შარდი სვან? მაშინ რაბშაკე დადგა და ხმამაღლა შესძახა იუდეველთა ენაზე და ილაპარაკა, თქვა: ისმინეთ სიტყუა დიდი მეფისა, აშურის მეფისა. 2 მეფეთა 18:23–28.

რაბშაკე წარმოთქვამდა არა საკუთარ სიტყვებს, არამედ აშურის მეფის, სანხერიბის სიტყვებს. დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოცე მუხლში ჩრდილოეთის მეფე არის პაპის ძალაუფლება, რომელმაც აღსასრულის ჟამს, 1798 წელს, სასიკვდილო ჭრილობა

მიიღო ათეისტური საფრანგეთის, სამხრეთის მეფის, ხელით. ამ მუხლში ჩრდილოეთის მეფე საბოლოოდ საპასუხო დარტყმას აყენებს და 1989 წელს ფარავს სამხრეთის სამეფოს (სსრკ-ს). როდესაც ჩრდილოეთის მეფემ ეს საქმე აღასრულა, მან თან მოიყვანა „ეტლები, მხედრები და მრავალი ხომალდი“. „ეტლები და მხედრები“ სამხედრო ძლიერებას აღნიშნავს, ხოლო „ხომალდები“ — ეკონომიკურ ძალას. ეს სიმბოლოები 1989 წლის გამარჯვებაში შეერთებულ შტატებს წარმოაჩენს, როგორც პაპის რომის წარმომადგენელ ლაშქარს, როგორც ეს რაბშაკეთი არის წინასწარმოსახული. ანტიოქოს დიდი მეათეიდან მეთხუთმეტე მუხლების ჩათვლით წარმოადგენს შეერთებულ შტატებს, და როგორც უილიამ მილერმა სწორად დაადგინა, რომ მეთოთხმეტე მუხლში სიტყვა „აგრეთვე“ ამყარებს ახალ ძალას, რომელიც წინასწარმეტყველურ თხრობაში შემოდის, „მძარცველნი“ უნდა წარმოადგენდნენ ძალას, რომელიც განსხვავდება როგორც სამხრეთის პტოლემეური მეფეებისგან, ისე ანტიოქოსისგან, ჩრდილოეთის მეფისგან, ან მაკედონიის ფილიპესგან.

„ამ მუხლში სამხრეთის მეფე, ყოველგვარი ეჭვის გარეშე, ეგვიპტის მეფეს ნიშნავს; ხოლო რას ნიშნავს „შენი ხალხის მძარცველნი“, ეს, შესაძლოა, ზოგისთვის ჯერ კიდევ საეჭვოდ რჩებოდეს. აშკარაა, რომ ეს ვერ იგულისხმებს ანტიოქოსს, ან სირიის რომელიმე მეფეს; რადგან ანგელოზი რამდენიმე წინა მუხლის განმავლობაში სწორედ იმ ერზე საუბრობდა, და ახლა ამბობს: „აგრეთვე შენი ხალხის მძარცველნი“ და ა. შ., რაც აშკარად სხვა ერს მიანიშნებს. მე დავუშვებ, რომ ანტიოქოსმა, შესაძლოა, მართლაც გამარცხა იუდეველები; მაგრამ როგორ შეიძლებოდა ამას „ხილვის დამტკიცება“ ეწოდოს, როცა ანტიოქოსზე ხილვის არც ერთ ადგილას არ არის ნათქვამი, რომ მან ამგვარი საქმე აღასრულა; რადგან იგი ხილვაში იმას ეკუთვნოდა, რასაც ბერძენთა სამეფოს უწოდებენ. კიდევ, „ხილვის დასამტკიცებლად“ უნდა ნიშნავდეს იმავეს დაზუსტებას, დასრულებას, ან აღსრულებას.“ William Miller, *Miller's Works*, Lecture 6, 89.

„ანტიოქე“ იყო სახელი, რომელიც სირიის სელევკიდთა იმპერიის მრავალმა მეფემ აირჩია. ამ იმპერიის დამფუძნებელი იყო სელევკოს ნიკატორი, და მთლიანად სელევკიდ მეფეთა სიას დაახლოებით ოცდაექვსიდან ოცდაათამდე მეფე შეადგენდა. იმ მეფეთაგან მრავალმა აირჩია სახელი „ანტიოქე“, ისევე როგორც მრავალი პაპი ირჩევს ტახტის სახელს, როდესაც პაპად იქნებიან არჩეულნი. ყველა პაპი არის „ანტიქრისტე“, რაც ნიშნავს „ქრისტეს წინააღმდეგ“. სიტყვა „ანტი“ ნიშნავს „წინააღმდეგს“. როგორც ანტიქრისტეებმა, მათ მიიღეს თავიანთი სულიერი წინაპრის სახელი, რომელიც არის სატანა. სატანაც და პაპებიც შთაგონებულ წერილებში ორივენი ანტიქრისტედ არიან განსაზღვრულნი.

„ანტიქრისტეს გადაწყვეტილება, რომ განახორციელოს ის ამბოხება, რომელიც მან ზეცაში დაიწყო, კვლავაც იმოქმედებს ურჩების შვილებში.“ Testimonies, ტომი 9, 230.

პაპი სატანის წარმომადგენელია, და ამგვარად ორივენი ქრისტეს წინააღმდეგ არიან, და ამიტომაც არიან „ანტიქრისტე“. როდესაც ისინი პაპის თანამდებობას იკავებენ, სახელსაც ირჩევენ და სატანის მიწიერი წარმომადგენლები ხდებიან.

„ამქვეყნიური სარგებლისა და პატივის მოსაპოვებლად ეკლესია აღიმდრა, რომ ეძებნა დედამიწის დიდებულთა კეთილგანწყობა და მხარდაჭერა; და ამგვარად, ქრისტეს უარყოფის შემდეგ, იგი დაყოლიებულ იქნა, ერთგულება გამოეცხადებინა სატანის წარმომადგენლისათვის — რომის ეპისკოპოსისათვის.“ *The Great Controversy*, 50.

მათი საქმეებით შეიცნობთ მათ, და პაპები იმავე საქმეს აგრძელებენ, რასაც სატანა.

„რომის პაპის მეშვეობით აქ, დედამიწაზე, იგივე საქმე მიმდინარეობდა, რაც ცათა სასახლის დარბაზებში ბნელეთის მთავრის განდევნამდე მიმდინარეობდა. სატანა ცდილობდა, ცაში ღვთის კანონი შეესწორებინა და თავისი საკუთარი შესწორება შეეტანა. მან თავისი საკუთარი მსჯავრი თავის შემოქმედის მსჯავრზე მაღლა დააყენა და თავისი ნება იეჰოვას ნებაზე მაღლა დააყენა, და ამით არსებითად გამოაცხადა, რომ ღმერთი შეცდომის დამშვებია. პაპიც იმავე გზას ადგას და, საკუთარი თავისთვის უცდომელობის მოთხოვნით, ცდილობს ღვთის კანონი თავის შეხედულებებს შეუფარდოს, ჰგონია, რომ ძალუმს იმ შეცდომების გასწორება, რომელთაც, მისი აზრით, ცისა და მიწის უფლის წესდებებში და მცნებებში ხედავს. იგი არსებითად ეუბნება სამყაროს: მე თქვენ იეჰოვას კანონებზე უკეთეს კანონებს მოგცემთ. რაოდენ დიდი შეურაცხყოფაა ეს ცათა ღმერთისადმი!“ *Signs of the Times*, November 19, 1894.

მიუხედავად იმისა, რომ სელევკოს ნიკატორმა დააარსა სელევკიდთა იმპერია, მომდევნო მრავალმა მეფემ სახელად „ანტიოქოსი“ აირჩია პატივისცემით არა სელევკოსის, არამედ მისი მამის მიმართ. სელევკოსის მამა, ანტიოქოსი, იყო დიდგვაროვანი და მხედართმთავარი მაკედონიის მეფე ფილიპე II-ის სამსახურში, რომელიც ალექსანდრე დიდის მამა იყო. ამ დიდგვაროვანმა მდგომარეობამ და სამხედრო წარსულმა ხელი შეუწყო იმ საფუძვლის ჩამოყალიბებას, რომელზეც დამყარდა თავად სელევკოსის გამორჩეული როლი და შემდგომი აღზევება ძალაუფლებამდე ალექსანდრე დიდის სიკვდილის შემდეგ.

სელევკოსის სამეფო დამყარდა მაშინ, როცა მან ალექსანდრეს სამეფოს ოთხი ნაწილიდან სამზე დაამყარა კონტროლი. რომიც იპყრობს სამ გეოგრაფიულ ძალაუფლებას, რათა ხელთ იგდოს კონტროლი და გახდეს ჩრდილოეთის მეფე. როცა სელევკოსმა აღმოსავლეთი, დასავლეთი და ჩრდილოეთი განიმტკიცა, ისტორიულ ნარატივში იგი ჩრდილოეთის მეფე გახდა, და მისი დედაქალაქი ქალაქი ბაბილონი იყო. მრავალმა მომდევნო მეფემ ჩრდილოეთის ტახტზე ასვლისას სახელი „ანტიოქე“ აირჩია, რათა პატივი მიეგოთ თავიანთი პოლიტიკური წინაპრისათვის. პარალელის დანახვა ადვილია, თუ დანახვას აირჩევ. თუ არა — ვერა.

სახელი „ანტიოქე“ (ბერძნულად Ἀντίοχος) მომდინარეობს ბერძნული ელემენტებისგან: „ანტი“ (რაც ნიშნავს „წინააღმდეგ“ ან „საპირისპიროს“) და „ოხეო“ (რაც ნიშნავს „მტკიცედ დაჭერას“ ან „შენარჩუნებას“). ჩრდილოეთის მეფეებმა ეს სახელი აირჩიეს, რათა მამასთან თავიანთი პოლიტიკური მემკვიდრეობა შეენარჩუნებინათ, ისევე როგორც ანტიქრისტე (პაპები) სახელებს ირჩევენ, როდესაც მმართველობას იწყებენ. როგორც პაპები თავიანთი მამის, ეშმაკის, წარმომადგენლები არიან, ასევე სირიის იმპერიის ანტიოქეები თავიანთი მამის წარმომადგენლების ტიპებს წარმოადგენენ. ამ

გამოყენებაში ანტიოქე თავიანთი მამის წარმომადგენელს აღნიშნავს. პაპური ძალაუფლების წარმომადგენელი 1989 წელს იყო შეერთებული შტატები, და საერო მოწმობა ამყარებს ანტიქრისტეს, პაპ იოანე პავლე II-სა და რონალდ რეიგანს შორის ურთიერთობას მათ საქმიანობაში, რომელიც მიმართული იყო ყოფილი საბჭოთა კავშირის დამხობისკენ.

ათიდან თექვსმეტ მუხლებამდე პირველ და უკანასკნელ მუხლებში უშუალო მითითებები მოიპოვება ორმოცე და ორმოცდამეერთე მუხლებზე. მეათე მუხლი პირდაპირ წარმოადგენს ორმოცე მუხლს. მეთექვსმეტე მუხლი პირდაპირ წარმოადგენს ორმოცდამეერთე მუხლს. ეს მუხლები წარმოადგენს დანიელის წინასწარმეტყველების იმ ნაწილს, რომელიც უკანასკნელ დღეებს ეხება.

დაბეჭდილი წიგნი არ იყო გამოცხადების წიგნი, არამედ დანიელის წინასწარმეტყველების ის ნაწილი, რომელიც უკანასკნელ დღეებს ეხებოდა. წერილი ამბობს: „შენ კი, დანიელ, დახმე ეს სიტყვები და დაბეჭდე ეს წიგნი აღსასრულის ჟამამდე; მრავალნი მიმოივლიან და ცოდნა მოიმატებს“ (დანიელი 12:4). როდესაც წიგნი გაიხსნა, გამოცხადდა: „დრო აღარ იქნება.“ (იხ. გამოცხადება 10:6.) დანიელის წიგნი ახლა უკვე ახდელია ბეჭდისგან, და გამოცხადება, რომელიც ქრისტემ იოანეს მისცა, უნდა მივიღოთ დედამიწის ყველა მკვიდრთან. ცოდნის გამრავლებით უნდა მომზადდეს ხალხი, რათა უკანასკნელ დღეებში მტკიცედ იდგეს....

„პირველი ანგელოზის უწყებაში ადამიანებს მოუწოდებენ, თაყვანი სცენ ღმერთს, ჩვენს შემოქმედს, რომელმაც შექმნა ქვეყნიერება და ყოველივე, რაც მასშია. მათ პატივი მიაგეს პაპობის ინსტიტუციას და ამით იეჰოვას რჯული ძალადაკარგულად აქციეს, მაგრამ ამ საკითხზე ცოდნა უნდა გამრავლდეს.“ Selected Messages, წიგნი 2, 105, 106.

აღსასრულის ჟამს, 1989 წელს, დანიელის მეთერთმეტე თავის უკანასკნელი ექვსი მუხლი წარმოადგენს „დანიელის წინასწარმეტყველების იმ ნაწილს, რომელიც უკანასკნელ დღეებს ეხებოდა“. ეს იქნა შეცნობილი, როდესაც მაშინ ბეჭედი მოეხსნა; და ამ ბეჭდის ახსნამ წარმოშვა ცოდნის გამრავლება „პაპობის ინსტიტუტის შესახებ, იეჰოვას რჯულის ძალადაკარგულად ქცევის შესახებ“. აღფა და ომეგა ყოველთვის დასასრულს დასაბამით წარმოგვიდგენს, და გამოცდის პროცესი, რომელიც 1989 წელს დაიწყო, განზრახული იყო თაყვანისმცემელთა ორი კლასის წარმოსაშობად.

და მან თქვა: წადი, დანიელ, რადგან ეს სიტყვები დახმულია და დაბეჭდილია აღსასრულის ჟამამდე. მრავალნი განიწმინდებიან, გათვრდებიან და გამოიცდებიან; ხოლო ბოროტნი ბოროტად მოიქცევიან; და ბოროტთაგან ვერავინ გაიგებს; ხოლო ბრძენნი გაიგებენ. დანიელი 12:9, 10.

ჩვენ ახლა იმ გამოცდის პროცესის საბოლოო პერიოდში ვიმყოფებით, რადგან ადვენტიზმის დასაწყისში ყაჩაღთა შესახებ არსებული დავა ახლა კვლავ მეორდება. ყაჩაღთა შეერთებულ შტატებთან გაიგივება ნიშნავს ანტიოქოსის ყაჩაღებთან გაიგივებას. ეს მილერიტებისა და პროტესტანტების იდენტური დავაა.

გამოცდის პროცესის დასასრულს, ისევე როგორც გამოცდის პროცესის დასაწყისში, რომელიც 1989 წელს დაიწყო, იუდას ტომის ლომი ხსნის „დანიელის წინასწარმეტყველების იმ ნაწილს, რომელიც უკანასკნელ დღეებს ეხებოდა“. 1989 წელს ეს იყო დანიელის მეთერთმეტე თავის უკანასკნელი ექვსი მუხლი, ხოლო დასასრულს — ორმოცე მუხლის დაფარული ისტორია, რომელიც მეათედან მეთექვსმეტე მუხლებამდეა ტიპოლოგიურად წარმოჩენილი.

ჩვენ გავაგრძელებთ ადვენტიზმის ისტორიის ფარგლებში არსებული ექვსი დაპირისპირების ხაზის განხილვას მომდევნო სტატიებში. ამ ექვს დაპირისპირებათაგან პირველი ასახავს ამავე ექვს დაპირისპირებათაგან უკანასკნელს. ჩვენ გამოვიყენებთ პირველ და უკანასკნელ დაპირისპირებებს, რათა მათზე დავადოთ დანარჩენი ოთხი დაპირისპირება, როცა ეტაპობრივად წარმოვაჩენთ იმ ელემენტებს, რომლებიც ჩართულია სიმართლის მტრის ძალისხმევაში, ხელი შეუშალოს ღვთის ხალხს „ხილვის“ სწორად განყოფაში, რომელიც რომის სიმბოლოთია დამყარებული.

„თუ არ შევიმეცნებთ იმ წუთების მნიშვნელობას, რომლებიც სწრაფად გადადის მარადისობაში, და არ მოვემზადებით ღვთის დიდ დღეს დასადგომად, ჩვენ ვიქნებით არაერთგული მნეთუხუცესნი. გუშაგმა უნდა იცოდეს ღამის ჟამი. ყოველივე ახლა შემოსილია ისეთი სერიოზულობით, რომ ეს უნდა გააცნობიეროს ყოველმა მათგანმა, ვისაც სწამს ამ დროისათვის ჭეშმარიტება. მათ უნდა იმოქმედონ ღვთის დღესთან მიმართებით. ღვთის სამსჯავროები უკვე მზად არის, რომ დაეცეს ქვეყნიერებაზე, და ჩვენ უნდა ვემზადებოდეთ იმ დიდი დღისათვის.

„ჩვენი დრო ძვირფასია. ჩვენ გვაქვს მხოლოდ რამდენიმე, ძალიან ცოტა გამოსაცდელი დღე, რათა მოვემზადოთ მომავალი, უკვდავი სიცოცხლისთვის. ჩვენ არ გვაქვს დრო, რომ იგი უთავბოლო მოქმედებებში დავხარჯოთ. უნდა გვეშინოდეს ღვთის სიტყვის ზედაპირულად გადავლებისა.“ მოწმობანი, ტომი 6, 407.